

อริยสัจมีหนึ่งเดียว

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหารธรรม วันที่ ๑๓ เมษายน ๒๕๕๔

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : ๓๗๖. เรื่อง “หาหนทางเพื่อปิดประตูบ้าย”

ขอโอกาสหลวงพ่อกับ ด้วยความเคารพอย่างสูง เพื่อขอกราบเรียนข้อธรรม เพื่อเป็นหลักเตือนสติและปลุกกำลังใจของตนเองที่ท้อแท้และหมดกำลังใจ เนื่องด้วยกรรมครั้งก่อนเป็นคนหนึ่งที่มีความมุ่งมั่นและตั้งใจปฏิบัติสมาธิจิตอย่างมาก หวังเป็นอย่างยิ่งว่าสักวันหนึ่ง อย่างน้อยในภพชาตินี้ จะต้องปิดประตูบ้ายภูมิให้ได้

ตั้งสัจจะอธิษฐานต่อทวยเทพ เทวดาฟ้าดิน อังอิงถึงบุญกุศล วาสนา บารมี ที่สร้างสมมาแล้วในอดีตชาติก่อนๆ มาเป็นอินทรีย์บารมี เพื่อหนุนหน้าเป็นปัจจัยให้ดวงตาเห็นธรรมกาลแล้วกาลเล่า จนมาถึงปัจจุบันนี้ รู้สึกกำลังใจของตนเองถดถอยลงไปมากๆ ต่างจากครั้งแต่ก่อนที่ผ่านมา เพื่อให้บรรลุสิ่งที่ตั้งใจไว้ จึงอยากเรียนถามด้วยความเคารพอย่างสูงว่า

ขอโอกาสหลวงพ่อดีโปรดเมตตากระผมด้วยว่า กระผมจะมีแนวทางใดบ้างที่จะสร้างหลักใจให้เกิดขึ้น และปลุกอจลัสฐา สัทธาที่ไม่หวั่นไหว ให้เกิดขึ้นในดวงจิตดวงใจอย่างแท้จริง จนเกิดดวงตาเห็นธรรม สภาวธรรม ตามความเป็นจริง ไม่เสียดาเกิดที่ใดเกิดมาและบำเพ็ญบารมีในบรรพพุทธศาสนา ขอให้หลวงพ่โปรดช่วยชี้แนะด้วย

หลวงพ่ : เวลาอย่างนี้ พูดถึงเวลาพวกเรที่ตั้งใจ อย่างชาวพุทธนี้ ชาวพุทธทุกคนพูดอย่างนี้ ส่วนใหญ่พูดอย่างนี้ เพราะเราศึกษามา แล้วครูบาอาจารย์เทศน์มาบอกว่า “เวลาชาติปัจจุบันนี้เกิดมาเป็นชาวพุทธต้องทำบุญกุศล แล้วตายไปขอให้ไปพบพระศรีอริยเมตไตรย”

นี่เราคิดจินตนาการ เราคาดหวังกันไปไง แต่เราคาดหวังกันไปนี่ เวลาคาดหวังไป เราคิดว่าความคิดเราจะเป็นอย่างนี้ตลอดไป แต่เวลาเราพูดถึง เวลาเราเปรียบเทียบ เราเปรียบเทียบแบบนี้ แบบว่าถ้าจิตใจเราดีเราก็คิดดี เราก็หวังดี เราก็ปรารถนาดี แต่จิตใจเราจะเป็นอย่างนี้ จะคืออย่างนี้ตลอดไปไหม อย่างเช่นตอนนี้โยมมีวาสนาไปเจอหลวงตา ทำบุญกุศลกับพระอรหันต์มาเยอะมาก เวลาโยมตายไปโยมก็เกิดเป็นเทวดา พอเกิดเป็นเทวดานะเพลิน โอ้โฮ.. มีความสุข ลืมไปเลย

คำว่าลืม ลืมคือทำตามใจใจ นี่สมมุติถ้าเราไม่มีสติปัญญาเราจะไม่บังคับตัวเอง แต่เรามีสติปัญญาใช้ใหม่ว่าจะอะไรผิดอะไรถูก ถ้าอะไรผิดอะไรถูกเพราะเราถือตามศีลนี้ทาน ศีล ภาวนา ในเมื่อมีศีล พอมันมีศีลขึ้นมาเราทำอะไรเราก็มีหลักของศีลปกป้องเราไว้ แต่ถ้าเราไม่มีศีลนะเราก็ทำตามใจเราเอง ทีนี้พอเราไปเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม เห็นใหม่ เราสร้างบุญกุศล เราสร้างบุญมันก็ไปเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม ก็เพลินนะ

ฉะนั้นบอกว่าเวลาเพลินขึ้นมา เราเกิดเป็นเทวดามันเพลินมันติดในสุข นี่พอมันติดในสุขแล้วมันจะรู้ตัวต่อเมื่อใกล้หมดอายุขัย เวลาใกล้หมดอายุขัย ในธรรมบท เห็นใหม่ เวลาเทวดาเขาจะตาย เพราะเขาอยู่ด้วยทิพย์สมบัติ แสงเขาจะเริ่มจางลงๆ พอจางลงนี่เขามีแต่ความเศร้าหมอง เพราะคนเราจะต้องตาย พอคนต้องหมดอายุขัย เวลาลงมานี่ลงจากเทวดา ลงจากพรหมมันจะไปไหนล่ะ อย่างดีที่สุดก็เกิดเป็นมนุษย์ อย่างเลวมันก็ลงต่ำ เพราะเราใช้ในแง่ของความดีไปหมดแล้ว แล้วมันเหลืออะไรตกค้างในใจล่ะ มันก็ไปตามนั้นแหละ

ฉะนั้นบอกว่าจะไปพบพระศรีอริยเมตไตรย เราก็เห็นด้วยนะ เราเห็นด้วย แต่ข้อเท็จจริงที่มันจะต่อเนื่องไปถึงตรงนั้นมันจะเป็นอย่างไร มันมีกาลเวลาที่เราจะต้องไปอีกนะ แล้วมีกาลเวลาที่ไปอีก ถึงเวลาที่ที่สุดแล้ว แรงปรารถนาหรือความตั้งใจของเรามันจะถึงเป้าหมายไหมล่ะ ถ้าไม่ถึงเป้าหมายนะมันก็เป็นอย่างพวกเรานี้แหละเวียนตายเวียนเกิดไง หมุนกลับมา แล้วหมุนกลับไปไหนล่ะ

ฉะนั้นจิตใจของคนมันเป็นแบบนี้ ข้อเท็จจริง ใจของเรามันขึ้นๆ ลงๆ คือใจเราไม่มั่นคง แต่เวลาใจเราดีเราก็ปรารถนาดี พอปรารถนาดีเราก็ตั้งสัจจะแล้ว เห็นใหม่ “เกิด

มาชาตินี้จะปิดอบายภูมิให้ได้” นี่ตอนใจมันดี “เกิดมาชาตินี้ ขออย่างน้อยก็ต้องปิดอบายให้ได้”

การปิดอบายให้ได้นี่นะ ไม่ต้องเสียใจหรอก การปิดอบายภูมินี้นะ แค่เรามีศีล ๕ นี่ปิดอบายภูมิ แต่ต้องมีด้วยสตินะ เพราะคำว่ามีศีล ๕ เราอยู่ในศีล ๕ เราจะผิดศีลใหม่ ถ้าเราไม่ผิดศีลนี้เราจะตกนรกใหม่ ไม่ตก.. ถ้าไม่ตกนรก นรกนั่นก็คืออบายภูมิไง ศีล ๕ คຸ້ມครองเราไม่ให้ไปอบายภูมินะ ถ้าเรามีศีลโดยข้อเท็จจริง ถ้าศีลคຸ້ມครองเรา อบายภูมินี้ไม่ไปแต่ไม่ปิดตาย ไม่ปิดตายเพราะอะไร ไม่ปิดตายเพราะว่าเราผิดพลาดได้

คนถือศีลมันจะมีความผิดพลาดได้ แต่ถ้ามันจะปิดอบายภูมิโดยอัตโนมัติ โดยเด็ดขาด โดยข้อเท็จจริงนะ พระโศดามัน ถ้าเข้าถึงโศดาบ้นปีบนี้พาดกระแสน้ำเข้าสู่นิพพาน ไม่ไปเด็ดขาด อบายภูมิไม่ไปโดยอัตโนมัติเลย แต่ถ้าพวกเราเป็นปุถุชน เราไม่ได้เป็นพระโศดาบ้น เราพยายามจะทำให้ถึงพระโศดาบ้นแต่ยังไม่ถึง

เราอยู่ในศีลของเรา ศีลนี้มันจะป้องกัน ปิดอบายภูมิ ไม่ไปอบายภูมิเพราะมันไม่มีเหตุให้ต้องไป แต่ถ้าเรามีเหตุไข้ใหม่ มันมีเหตุต้องไป สิ่งที่เราเกิดตายในวัฏฏะมันก็เป็นผลไง เป็นผลของเวรของกรรม ถ้าเป็นผลของเวรของกรรมนะ ถ้าเราทำกรรมดี ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว กรรมดีต้องส่งผลของกรรมดี

ฉะนั้นการปิดอบายภูมิ เห็นใหม่ มีศีล ถ้าเราพูดถึงภาษาเรานะ เราถือศีล ๕ แล้วถ้ามันผิดพลาดเราก็แก้ไขของเราไปเรื่อย นี่พูดถึงโดยปุถุชน แต่ถ้าโดยธรรมนี้เป็นพระโศดาบ้นแล้วมันจะปิดอบายภูมิโดยอัตโนมัติ เพราะพระโศดาบ้นอย่างน้อยมีสติสมบูรณ์ จะทำสิ่งใดนี่นะ ถ้าเป็นพระโศดาบ้นแล้วไม่สัลลพตปรามาส ไม่ลูบคลำในศีล จะทำอะไรปีบสะกิดใจทันที พอเราจะทำอะไรปีบสติมันเตือนเลยนะ ผิด ไม่ทำ ผิด

เพราะอะไรรู้ใหม่ เพราะเราหวังสัทธา หวังอนาคา หวังพระอรหันต์ สัทธา อนาคา พระอรหันต์นี้มันจะอะไรเป็นพื้นฐานรองขึ้นไปละ ก็มีมรรค มีศีล มีธรรมรองขึ้นไป ฉะนั้นถ้าเราหวังผลที่มากกว่านี้ เหมือนเราหวังจะปลูกต้นไม้ เราหวังทำสวน เราไม่มีที่แล้วเราจะเอาอะไรไปทำสวน เราหวังทำสวนไข้ใหม่ เราก็ต้องหาพื้นที่ ถ้าพื้นที่ที่ไหนเราก็ต้องทำพื้นที่ให้เราดี เราจะปลูกต้นไม้ที่นั่น เราก็ได้ทำอะไรทำสวนของเรา

คิด! คิดเป็นพื้นฐาน เห็นใหม่ ที่นี้พระโศดบัน เวลาจะทำอะไรนะสติจะเตือนตลอดเลย มีสติพร้อม ฉะนั้นถึงไม่ใช่ลูกคำในคิด ฉะนั้นเป็นโดยอัตโนมัติ ถึงบอกว่าปิดอบายภูมิ

ฉะนั้นเราจะพูดตรงนี้ก่อน ตรงที่แบบว่า แต่เดิมมีความมั่นใจ มีความมั่นคงมากแล้วในปัจจุบันนี้ที่ถ้อย มีความถ้อย มีความเศร้าหมอง หลวงตาบอกอย่างนี้นะ หลวงตาท่านบอกว่า “ธรรมะนี้ให้แต่ผลดีต่อทุกๆ คน สิ่งที่เราปฏิบัติแล้ว หรือเวลาเราทำแล้ว ที่มันขัดข้องหมองใจ คือกิเลสทำร้ายเราต่างหาก” กิเลสมันบั่นทอนเรานะ กิเลสคือความเคยใจของเรา ที่นี้พอทำอะไรแล้วมันไม่ได้ตั้งใจ หรือทำอะไรแล้วมันไม่เข้ากับกิเลส คือไม่เข้ากับความปลอดภัยของตัว

ฉะนั้นเวลาเราปฏิบัติโดยกิเลส เห็นใหม่ เราก็บอกว่า ปฏิบัติได้ง่าย ง่าย ทางลัด ทางสั้นชอบกันนักเพราะอะไร เพราะมันคิดว่ามันทำแล้วมันรวบรัด แล้วมันจะจบ ขบวนการ แต่ความจริงมันไม่ใช่ มันไม่ใช่เพราะอะไร เพราะว่าคูสิเวลาอยู่บ้านกัน เราทำ ความสะอาดบ้าน เราทำอะไรต่างๆ เราต้องทำความสะอาดให้มันสะอาดเรียบร้อย สมบูรณ์ใช่ไหม แต่ถ้าคนเขามักง่ายเขาจะกวาดไปกองไว้ที่หนึ่ง กวาดไปชุกไว้ที่หนึ่ง ส่วนหนึ่งสะอาด แต่อีกส่วนหนึ่งมันไม่สะอาด มันสะอาดไปไม่ได้หรอก เพราะเขาไม่ได้ทำความสะอาดให้มันเสร็จกระบวนการของมัน แต่ทำครึ่งๆ กลางๆ

ฉะนั้นสิ่งที่ว่าพอรวบรัดๆ มันจะรวบรัดไปไหนล่ะ พอรวบรัดขึ้นไป เห็นใหม่ สิ่งที่ว่ากิเลส เราตั้งใจปฏิบัติ ถ้าลัดสั้นมันจะไปสู่สั้นกิเลส พอลัดสั้นขึ้นมามันก็ทำความสะอาดส่วนหนึ่ง ส่วนหนึ่งเพราะเรามีใจอยู่แล้ว แต่สิ่งที่มันหมักหมมไว้ล่ะ มันชั่วคราวแล้วเดี๋ยวมันก็คลายออกมา แล้วมันก็มีความทุกข์ของมัน นี่ใจเวลาครูบาอาจารย์ท่านบอก เห็นใหม่ บอกว่า สิ่งที่ทำร้ายเราก็คือกิเลสเรา ทั้งๆ ที่เราตั้งใจทำนี้แหละแต่กิเลสมันทำร้ายเรา

“ธรรมะไม่เคยให้โทษกับใคร” คิด สมาธิ ปัญญาไม่เคยให้โทษกับใคร แต่มันให้โทษกับกิเลส ให้โทษกับความขัดข้องหมองใจเรา ให้ความขัดข้องหมองใจเรานั้น นั่นล่ะมันทำให้เศร้าหมอง กิเลสเรามันเศร้าหมอง กิเลสเรามันบั่นทอนเรา ความที่มันบั่นทอน

เราใช้ไหม ก็เลสมันบั่นทอนเรา แล้วเราไม่รู้ทันมัน พอไม่รู้ทันมันเราก็กะเสียวใจไป น้อยใจไป

ความเสียวใจ ความน้อยใจ ความไม่พอใจ ความขัดข้องใจ มันคือกิเลสทั้งนั้นเลย แต่ถ้าเป็นธรรมละ เป็นธรรม เห็นไหม เวลาตั้งใจครั้งแรกเรามีสติขึ้นมา เราสดชื่น เบิกบานนะ เวลาคนไปนี่คู่สิพระโพธิสัตว์ โอ้อโฮ.. เวลาปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์ โอ้อโฮ.. อารานากันนะ โอ้อโฮ.. สดชื่น แจ่มใส แต่พอเกิดมาได้แค่ ๒ ชาติ ๓ ชาติก็บอกว่าไม่เอาแล้ว ขอเลิกดีกว่า ไม่ไหวแล้ว ไม่ไหวแล้ว.. กิเลสมันบั่นทอน

คำพูดอย่างนี้นะ เวลาพูดอย่างนี้ เวลาผู้ปฏิบัติ เราพูดอย่างนี้เลยนะ ถ้าลูกศิษย์ไปพูดให้หลวงตาหรือหลวงปู่มันฟัง ท่านจะแบบว่ามันสะเทือนใจใจ คนที่ปฏิบัติมานะ มันจะลุ่มลุกคลุกคลานมาเยอะมาก เวลาจิตใจมันดี อย่างที่วานะ หลวงตาท่านพูดท่านชม หลวงปู่ขาว ว่าหลวงปู่ขาวเวลาท่านออกปฏิบัติ ญาติพี่น้องบอกว่าไม่ต้องไปหรอก บวชแล้วก็อยู่ที่นี้แหละท่านดูแลให้ดี แล้วพอจะไป เขาก็บอกว่า มรรคผลไม่มี มรรคผลไม่มี หลวงปู่ขาวท่านคิดในใจ แล้วท่านมาเล่าให้หลวงตาฟังใจ

ท่านบอกเลยนะ “เหมือนหัวใจนี้มันกัดเพชรขาด” ถ้าได้ก้าวออกหมู่บ้านนี้ไป ถ้าไม่ได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ จะไม่กลับมาเหยียบอีกเลย ลองได้ก้าวออกไปแล้วนะ ถ้าไม่ประสบความสำเร็จ จะไม่หันหน้ากลับมาเลย”

นี่คนจิตใจอย่างนี้ไง จิตใจมันเข้มแข็ง แล้วเข้มแข็งไปตลอด แล้วเวลาปฏิบัติ หลวงปู่ขาวท่านจะสะดวกสบายไหม ท่านก็ลุ่มลุกคลุกคลานทั้งนั้น เวลาหลวงปู่ขาวท่านจะไปหาหลวงปู่มนัชใช้ไหม นี่มากับหลวงปู่แหวน

“เอ๊ะ.. ไปหาอาจารย์ อาจารย์จะรู้ใจเราไหม? อาจารย์ท่านจะพูดถึงพวกเราลูกไหม?”

พอเข้าไปหลวงปู่มนัชใส่เลย “ใจตัวเองละไม่ดู จะให้คนอื่นดูให้ ใจตัวเอง ตัวเองไม่รักษาแล้วใครจะรักษาให้”

เวลาเราเข้มแข็งขนาดว่ากัดเพชรขาดนะ ก้าวเดินออกจากหมู่บ้านนี้ไป ถ้าไม่ได้สำเร็จจะไม่ยอมกลับมาเหยียบบ้านอีกเลย แล้วขึ้นไปเชียงใหม่ ไปสำเร็จที่เชียงใหม่ เห็นไหม กลับมาแล้วท่านถึงย้อนกลับไปบ้านท่าน นี่หลวงปู่ขาวนะ

กรณีอย่างนี้ เวลามันท้อใจ มันทุกข์ใจ มันเกิดได้ทั้งนั้น มันเหมือนนักกีฬา เห็นไหม เวลาเขาเป็นแชมป์โลก แล้วเวลาเขาป้องกันของเขา เรายุทธของเขา ถ้าเขาหมั่นฝึกซ้อม เขาหมั่นอะไรนี้ เขาก็จะรักษาของเขาได้ แต่การฝึกซ้อม การดำรงชีวิตของเขา มันก็ต้องเต็มที่ ต้องมีความขยันหมั่นเพียร ต้องต่อเนื่อง ต้องคงที่

ทีนี้อย่างเราก็เหมือนกัน มันมี...มันมีอาการที่ว่ามันน้อยเนื้อต่ำใจ ทีนี้การน้อยเนื้อต่ำใจนะ ถ้าคบบัณฑิต ถ้าคบในครูบาอาจารย์ เห็นไหม เคยฟังไหมที่ว่าเวลาหลวงตาท่านไปพูดกับอาจารย์กงมา นี่ขนาดพระอนาคามีนะ “บอกว่า ๕ ปีจะสำเร็จ ๕ ปีจะสำเร็จ นี่ก็ ๕ ปีแล้ว ๕ ปีแล้วนะยังไม่สำเร็จเลย” มันไม่มีทางออก

นี่ขนาดพระอนาคามีนะ ทีนี้ไปคบหมู่ดี เพราะว่าองค์ที่ตอบท่านคือหลวงปู่กงมา

“เฮ้ย! ๕ ปีมันก็ต้องเข้าพรรษาหน้า มันจึงจะถึง ๕ ปีสิ ใ้มันเพิ่งออกพรรษายังไม่ครบ ๕ ปี”

หลวงตาท่านบอกว่า ทำให้ท่านกลับมาฮึกเหิม กลับมาสดชื่นอีก พอฮึกเหิมอีก ท่านก็อยู่ที่วัดคดอยธรรมเจดีย์ พอจิตมันสงบเข้ามา “โอ้โฮ.. จิตนี้ใส ทำไมจิตเรามาห้ศรรยขนาดนี้ มองไปภูเขานี้ทะเลเป็นชั้นเป็นตอน ทะลุไปหมดเลย เอ๊ะ.. จิตนี้มหัศจรรย์มาก” พอมหัศจรรย์มากธรรมะมาเตือนนะ

“ความผ่องใส ความมหัศจรรย์นี้เกิดจากจุดและต่อม”

นี่ธรรมะมาเตือน พอเตือนเสร็จแล้วท่านก็ยังไม่รู้นะ ท่านยังจับไม่ได้ ท่านบอกว่า นี่ถ้าหลวงปู่มันอยู่นะ พอขึ้นไปหาหลวงปู่มัน แล้วหลวงปู่มันบอกจะต้องรู้ทันทีเลย แต่ที่นี้หลวงปู่มันไม่อยู่นะ อะไรเป็นจุด อะไรเป็นต่อม แล้วจุดและต่อมมันอยู่ที่ไหน ยังต้องแสวงหาอีก อะไรเป็นจุด อะไรเป็นต่อม ต่อม.. ต่อมอะไร จุด.. จุดอะไร

อ้าว.. เวลาธรรมะมาเตือนนี่งั้นนะ แต่ที่ท่านพูดไว้บ่อยๆ อย่างนี้ เพราะว่าท่านผ่านแล้ว เวลาท่านสงสัยท่านก็ต่อสู้กับท่าน เวลาท่านพิจารณาของท่าน ท่านจับของท่านได้ แล้วพิจารณาผ่านไปแล้ว จุดและต่อมก็คือจุดและต่อมของจิต ทีนี้เวลาคนทำสำเร็จแล้วมาอธิบายอะไรก็ง่ายไปหมด เวลาท่านอธิบาย เห็นไหม แสงสว่างนั้นมันก็เกิดจากจุดและต่อม

อ้าว.. เกิดจากจุดและต่อมเพราะมันรู้ตอนสำเร็จแล้วนะสิ แล้วตอนยังไม่รู้ละ จุด.. จุดอะไร ต่อม.. ต่อมอะไร แล้วต่อมของใคร แล้วไปพูดให้คนอื่นฟัง จุดและต่อม จุดหรือ? อ้าว.. พูดไปมันก็ออกนอกเรื่องไปเลย

นี่พูดถึงถ้าไม่รู้ละ มันก็ทำให้เราหลงเลสงสัย แล้วมันก็ขึ้นๆ ลงๆ ในการปฏิบัติ ความรู้สึกแบบนี้ละ นักปฏิบัติมานี่มันมี แล้วนี่เขาบอกว่าปฏิบัติมานาน แล้วต่อสู้มานาน แล้วนี่เวลาดีก็ดี แล้วตอนนี้จิตมันท้อแท้ เวลาท้อแท้ เวลาเราอยู่กับหมู่คณะที่ดี หมู่คณะจะชักนำ เวลาพุทธธรรมะกัน เขาจะพูดธรรมะกัน เตือนกัน บอกกัน แล้วเวลาใครที่อ้อยอิ่งนี่

สมัยหลวงปู่่มั่นนะ เราอ่านประวัติครูบาอาจารย์ สมัยหลวงปู่่มั่น สมัยครูบาอาจารย์ ใครมีความผิดพลาดบ้าง จะมีการส่งพระไปช่วย ส่งพระไปจัดการ ส่งพระไปเคลียร์ เยอะไปหมดคนนะ หลวงปู่ฝั้นท่านจะไปดูแล เพราะหมู่คณะของเรามันก็เหมือนพระบวชใหม่ พระบวชใหม่ขึ้นมา จะทำอะไรก็ไม่ค่อยรู้เรื่อง ก็ต้องดูแลกัน เห็นไหม

ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ สิ่งที่เราประพฤติปฏิบัติเพื่อจะสู้กับกิเลส เราไม่รู้จักกิเลสของเรา เราไม่รู้ว่าเราชำระกิเลสของเราแล้วเราจะเจออะไร ฉะนั้นเวลาทำอะไรไปมันก็มีขาดตกบกพร่อง ฉะนั้นมันเป็นการปรับพื้นฐานของกองทัพธรรม ของหลวงปู่่มั่นครั้งแรก

ฉะนั้นถ้าเราเห็นว่าความทุกข์ ความยากของครูบาอาจารย์ท่านแสวงหาขนาดนั้นแล้ว เราจะภูมิใจว่าเราเกิดมานี้ เหมือนว่าเขาทำสำรับให้เสร็จแล้วเรากินอย่างเดียว ขนาดให้กินอย่างเดียวมันยังยุ่งขนาดนี้ แล้วถ้าไม่มีอาหารกิน ต้องไปหาอาหารด้วย แล้วมากินแล้วมาดิ้นสำหรับแตกเลย นี่เวลาครูบาอาจารย์เราท่านหาของท่านมา ท่านสมบุกสมบันมา ท่านทุกข์ท่านยากมา

ฉะนั้นนี่เขาเรียกว่าเจริญแล้วเสื่อม เสื่อมแล้วเจริญ แล้วเวลามันเสื่อม คือกิเลสมัน บั่นทอนให้เสื่อมไม่ใช่ธรรมดา ที่เรากำลังอยู่นี้เราประพฤติปฏิบัติธรรม เห็นใหม่ ธรรมะ คือการเกิด สิ่งทีชนะธรรมะแท้ๆ คือการไม่เกิดและไม่ตาย แต่เราเกิดและตาย มันตรงข้ามกันไง เราเกิดและตาย แต่ถึงที่สุดแล้วไม่เกิดและไม่ตาย

ฉะนั้นสิ่งที่จะไม่เกิดไม่ตาย มันก็ต้องเกิดจากเกิดและตาย เพราะเราเกิดมาแล้วเรา พบพระพุทธศาสนา เราก็ยังจะต่อสู้กัน แต่ถึงที่สุดแล้วมันก็ไม่เกิดไม่ตาย ไม่เกิดไม่ตาย เพราะอะไร ไม่เกิดไม่ตายเพราะกิเลสมันตาย พอกิเลสมันตาย มันเห็นแล้วว่ากิเลสมัน ตาย พอกิเลสมันตายแล้วอะไรจะเกิดอีก อะไรจะตายอีก มันไม่มี แต่ขณะนี้กิเลสเป็น อย่างไร ก็กิเลสทำให้เราท้อถอยอยู่นี้ไง ก็กิเลสทำให้เราเสียใจอยู่นี้ไง ก็กิเลสทำให้เรา หวั่นไหวอยู่นี้ไง ก็กิเลสทำให้เราไม่สู้อยู่นี้ นี่พูดถึงว่าเวลามันท้อถอย

เขาบอกว่าให้เราแนะนำวิธีการเพื่อจะปลุกอจลัทธา อจลัทธานี้เนะมันจะเกิด ตั้งแต่โศคาบ้นขึ้นไปจริงๆ นะ อจลัทธาอย่างที่ว่าพอเป็นไปได้ก็กัลยาณปุถุชน ปุถุชน นี้คือคนหนาด้วยกิเลส รูป รส กลิ่น เสียง เป็นบ่วงของมาร เป็นพวงดอกไม้แห่งมาร

อย่างพวกเรานี้เราว่าเสียงก็เป็นเสียง รูปก็เป็นรูป รสก็เป็นรส แต่เราพันพัวไป ตลอด แต่พอเราพิจารณาของเราไปนะ เป็นปัญญาอบรมสมาธิ หรือพุทโธ พุทโธ พอมัน ปลดปล่อยนี้มันขาดหมด คำว่าขาดนะ รูป รส กลิ่น เสียง มันเก้อๆ เงินๆ อยู่เนะ เสียงก็คือเสียง นะ เราก็คือเรานะ นี้คือกัลยาณปุถุชน

รูป รส กลิ่น เสียง เป็นบ่วงของมาร เป็นพวงดอกไม้แห่งมาร.. มันมีของมันอยู่ แต่กับใจเรานี้มันไม่คู่คี่มันต่อกัน แต่ในปัจจุบันนี้มันคู่คี่ต่อกันนะ นี้พอเสียง เสียง อะไร? รูป.. รูปอะไร? มันไปก่อนแล้ว บ่วงของมารมันพยายามจะดึงให้ใจนี้ฟู แต่พอเรา พิจารณาของเราไป พอถึงที่สุดแล้วมันขาดเลย พอขาดเลยเขาเรียกกัลยาณปุถุชน นี้ละอ จลัทธาจะเริ่มพอมีบ้าง เพราะมันเห็นโทษของการที่ว่าถ้าเรอยู่กับรูป รส กลิ่น เสียง แล้วมันจะเป็นไปอย่างนั้น และเวลามันขาดแล้วมันจะเป็นอย่างนี้

ฉะนั้นเวลาพิจารณาต่อไปนะ พอจิตสงบไปเป็นกัลยาณปุถุชนแล้ว พิจารณาภาย เวทนา จิต ธรรม ถ้ามันพิจารณาจนถึงที่สุดมันขาด นั่นละอจลัทธาเด็ดขาดเลย เด็ดขาด เลยคืออย่างที่ว่ามันไม่สืลัพพตปรามาส พอไม่สืลัพพตปรามาสนะมันก็คงที่ของมัน มัน

รักษาสงวนมาก สงวนพื้นที่ไว้เพื่อจะประพฤติปฏิบัติ สงวนพื้นที่ไว้เพื่อสภิกขา เพื่ออนาคต เพื่อเป็นพระอรหันต์ มันมีช่องทางแล้วมันจะไปให้ได้

นี่พูดถึงว่าเวลามันเจริญแล้วเสื่อม เจริญแล้วเสื่อม อจลสัมภามันเป็นอย่างนั้น ฉะนั้นเราไม่น้อยใจ เราตั้งใจ พอตั้งสติปัฏแล้วบอกว่า สิ่งที่เกิดผลค่านั้นคือกิเลสทั้งหมด กิเลสมันทำให้เราเกิดผล เราต้องปลุกปลอบใจตัวเองไป

มันเป็นอุบายของแต่ละองค์ ว่าเวลาใจเราที่ถ้อยเราจะทำอย่างไร เวลาที่ถ้อยจะอย่างหลงตาท่านบอกเลย เวลาท่านไปที่ไหนก็แล้วแต่ พอที่ถ้อยท่านก็วิ่งกลับไปหา หลวงปู่มันเลย หลวงปู่มันก็สูบลมใหญ่เลย พอสูบลมแล้วท่านก็เข้มแข็งไปเอาต่อ แล้วเวลาจิตมันตกก็วิ่งกลับไปหาหลวงปู่มัน หลวงปู่มันก็สูบลมอีก นี่มันอยู่ที่ใคร

ของเราเมื่อก่อนเราบอกเราจะไปชาร์ตไฟ เวลาไปไหนมาก็กลับไปชาร์ตไฟที่หนึ่ง ไปชาร์ตไฟด้วยการโดนค่าไฟ เวลาค่าแพง! แพง! แพง! เออ.. ชาร์ตไฟ ไฟติดแล้ว แล้วก็กลับไปปฏิบัติใหม่ พอมันหงอยๆ ก็ไปชาร์ตไฟซักทีหนึ่ง พอชาร์ตไฟเข้าไปแล้ว โคนเข้าไป ๒ ทีนี้แหม.. ไฟติดดีเหลือเกิน แล้วก็ไปปฏิบัติต่อ

นี่ครูบาอาจารย์ที่ปฏิบัติมันจะเป็นแบบนั้น มันต้องไปชาร์ตไฟบ่อยๆ ถ้าไม่ชาร์ตไฟเดียวแบตมันหมด พอแบตมันหมด ถ้าไม่มีสตินะไปเลย

ถาม : ๓๗๕. เรื่อง “พิจารณาอสุภะจนกามราคะดับไปแล้ว แต่ไม่นานกามราคะก็เกิดขึ้นมาอีก ควรปฏิบัติอย่างไรครับ”

กราบนมัสการหลวงพ่อกับ เวลาผมนั่งสมาธิ ผมจะนึกพุทโธ พุทโธ ควบคู่กับคุณลมหายใจ และคู่มือพองยุบ แล้วผมจะเห็นจิตที่เป็นพุทโธ พุทโธ ตั้งมั่น จิตที่นึกพุทโธ ไม่เคลื่อนไหว ไม่เปลี่ยนแปลง แต่อารมณ์ในใจเคลื่อนไหวและเปลี่ยนแปลงไปต่างๆ นานา ถ้าผมนึกภาพอสุภะขึ้นมา ผมจะเห็นภาพผู้หญิงนอนตาย ร่างกายเน่าเปื่อย กลายเป็นดิน แล้วความต้องการกามราคะก็จะขยับยับๆ แล้วก็ดับไป แต่อีกสักครูหนึ่ง ความต้องการกามราคะก็เกิดขึ้นมาใหม่ หรือบางที ๓ วัน ๗ วัน ความต้องการกามราคะก็

เกิดขึ้นมาใหม่ ผมอยากทราบว่า การพิจารณาสุภะแบบที่หลวงตาเคยเทศน์เอาไว้ ท่านปฏิบัติอย่างไรกามราคะจึงไม่เกิดขึ้นมาอีกครับ

คำถาม

๑. ผมปฏิบัติมา ๒๐ ปี แต่ไม่เคยนั่งสมาธิจนเข้าถึงอัปนาสมาธิเลยครับ ไม่ทราบว่า การเข้าถึงอัปนาสมาธิจะต้องทำอย่างไรครับ

๒. ผมอยากทราบว่าผมปฏิบัติผิดตรงไหน และถูกตรงไหน ทำไมกามราคะดับไปแล้ว แต่ก็กลับมาเกิดใหม่อีก อยากให้หลวงพ่อบรรยายให้ชัดเจน ไม่ต้องกลัวเสียน้ำใจ คนถามหรือมรธาวัส ญาตี โยม เนื่องจากผมต้องการทราบความจริงว่าการปฏิบัติที่แท้จริงเป็นอย่างไร จึงอยากขอความเมตตาจากหลวงพ่ช่วยชี้แจงด้วยครับ

หลวงพ่ : “โอ้ปฏิบัติอย่างนี้คือเราปฏิบัติตามความเข้าใจ มันไม่เป็นตามความเป็นจริงเลย เห็นไหม เพราะมันไม่เป็นตามความเป็นจริงเลย มันถึงไม่ได้ผลจริง ถ้ามันได้ผลตามความเป็นจริงนั้นจะไม่ถามเลย จะเหมือนแบบหลวงตาเปียบเลย แต่นี่มันไม่เหมือนเพราะอะไร ไม่เหมือนเพราะเราไปคาดหมายจะเอาแบบหลวงตา แต่ผลปฏิบัติไม่เหมือนหลวงตา มันถึงไม่เป็นแบบหลวงตา

“ผมอยากทราบว่า การพิจารณาสุภะแบบที่หลวงตาท่านเทศน์เอาไว้ ท่านปฏิบัติอย่างไรกามราคะถึงไม่เกิดขึ้นมาอีก”

เวลาเทศน์ เวลาพูดกันนี้เราเข้าใจกันไปเอง เวลาการปฏิบัตินี้ เวลาชั้นของโสดาบันมันไม่ใช่พิจารณาสุภะ มันเป็นการพิจารณาสักกายทิฏฐิ พิจารณาการพิจารณา กายมันก็เปื้อน แล้วมันก็แปรสภาพเหมือนกัน แต่ไม่ใช่สุภะ แล้วที่มันเนาเปื้อนกับอสุภะมันแตกต่างกันอย่างไร เวลามันเนาเปื้อนนี้มันเนาเปื้อนไปเพราะมันเป็นอนิจจัง มันเป็นอนัตตา มันเนาเปื้อนของมัน

เวลาร่างกายนี้มันเนาเปื้อนของมันนะ เวลาพิจารณาสักกายทิฏฐินี้ เพราะเราไปยึดร่างกายว่าเป็นเรา พอพิจารณาไปนี้มันจะเนา มันจะเปื้อน มันจะพุงพอง มันจะกระจายตัวของมันไป พอเราเห็นตามความเป็นจริงแล้วก็ปล่อย ก็ปล่อย.. ปล่อยก็คือปล่อย เห็นไหม

แต่มันเกี่ยวอะไรกับกามราคะละ ไม่เกี่ยวกับกามราคะเลย มันเกี่ยวกับทิวิมานะ ความเห็นผิดต่างหากละ

เพราะมันเกี่ยวกับทิวิมานะความเห็นผิด แล้วความเห็นผิดเป็นความเห็นผิดของใครละ เห็นผิดของกิเลสนะ ไม่ใช่เห็นผิดแบบที่เราเรียนกันมา ทีนี้เราเรียนกันมาใช่ไหม ภายที่ไม่ใช่เรา เราก็อไม่ใช่กาย เกิดแล้วก็ต้องตาย ทุกคนรู้หมดแหละ รู้แบบนี้เขารู้เอาไว้ไปตอบธรรมสนามหลวงไง แล้วมันจะได้้นักธรรมโท นักธรรมตรี นักธรรมเอกไง

อ้าว.. ก็รู้รู้ ก็รู้ก็ตอบได้ อ้าว.. รู้ใครพารู้ละ รู้ก็กิเลสพารู้ ภูไม่ได้รู้ของตัวเอง กิเลสพารู้เพราะภูศึกษา ภูเรียนมา ภูเรียนมาภูก็รู้ พอภูรู้ เวลาภูไปสนามหลวงภูก็ตอบได้ อ้าว.. ภายมันเป็นอนิจจัง คนเกิดมาแล้วก็ต้องตาย ธรรมะนี่ภูแต่งได้หมดเลย แต่ภูก็ยังไม่แบบนี้เขารู้ไว้ตอบธรรมที่สนามหลวงไง

แต่ถ้ามันพิจารณาของมัน มันพิจารณากาย เห็นไหม ทำยังไงถึงจะพิจารณากายได้ละ พิจารณากายเพราะจิตมันต้องเป็นสมาธิเข้ามาก่อน ถ้าไม่เป็นสมาธิเอาอะไรพิจารณาก็เอาทิวิมานะพิจารณาไง เอาความรู้ที่เรียนมานี่พิจารณา เพราะรู้ด้วย พิจารณาด้วยมันยังง่ายเข้าไปใหญ่เลย เพราะมีความรู้อยู่แล้ว พอพิจารณาแล้วมันก็เข้าสู่โงทย์ มันก็ตอบหมดเลย ตอบแล้วมันได้อะไรละ ตอบแล้วก็ตอบเอาจะแนบไง

แต่ถ้าเป็นความจริงนะจิตมันสงบ นี่มันเกี่ยวกับอานาปานสติด้วย มันไม่ถึงกับต้องอานาปานสติ แต่จิตมันสงบแล้วมันคนละเรื่องกัน ถ้าจิตไม่สงบ แล้วพิจารณาไป.. เพราะการพิจารณาอย่างนั้น ผลของมันก็คือปัญญาอบรมสมาธิ ผลของมันก็คือการปล่อยวาง เห็นไหม ที่เขาว่าเวลาพิจารณาเป็นผู้หญิง มันมีภาพร่างกายอะไรนี้ มันเป็นจริงอย่างนั้นไหม ถ้ามันเป็นจริงพิจารณาแล้วมันพิจารณาผู้หญิงเพราะอะไร เพราะเหมือนกับเรานี้ตั้งเป้าผิดใจ

เราคิดว่าเราจะละกามราคะ ถ้าเราละกามราคะได้จะเป็นพระอนาคา แล้วเราเป็นปุถุชน พอเราพิจารณากายแล้วเราจะเป็นพระอนาคาเลยหรือ เราไม่ได้เป็นพระโสดาบันหรือ เวลาปฏิบัติไปนี่เราจะเป็นพระอนาคา อย่างรับราชการ เวลาเข้ามาก็เป็นผู้อำนวยการเลยหรือ มึงจะเข้ามาเป็นอะไรก่อน ก็ต้องเข้าไปเป็นเสมียนก่อนทั้งนั้นแหละ

เวลาเข้ามาราชการก็เป็นเสมียนก่อน พอเป็นเสมียนแล้ว ถ้ามีงทำขึ้นมาเดี่ยวมึงก็เจริญขึ้นมา

พอสมัครปีบ แหม.. เป็นรองผู้อำนวยการ เสร็จแล้วพอปีหน้าได้ตั้งเป็นผู้อำนวยการเลย ไม่มีหรอก! ไม่มี นี่ก็เหมือนกัน เวลาพิจารณานะ โอ้โฮ.. จะเป็นอนาคาเลย อนาคาที่ไหนล่ะ เอาอนาคามาจากไหนล่ะ นี่ไงเพราะความที่เราคิด เรว่ากันไปเอง แต่โดยข้อเท็จจริงนะ อันนี้เขาถามนะ เพราะเราจะอธิบายตรงนี้ เพราะตรงนี้เรากาใจมาพอสมควร พอใครมาก็จะบอกว่าพิจารณาอสุภะๆ

พิจารณากายกับพิจารณาอสุภะนี้แตกต่างกันอย่างไร?

เราเทศน์ไว้บ่อยมาก ในเทศน์เรา เทศน์บนศาลา จะตอบตรงนี้ประจำ เพราะเราจะให้มันเป็นที่ตั้งขึ้นมา

การพิจารณากายกับพิจารณาอสุภะมันแตกต่างกัน...!

การพิจารณาเพื่อสักกายทิฐิ ทิฐิในกาย ตอนนีเรามีความทิฐิมานะในร่างกาย ในชีวิตเรากันอยู่ ในชีวิตเรานี้เรามีทิฐิว่าเป็นของเรา ถ้าเราพิจารณากายบ่อยครั้งเข้าบ่อยครั้งเข้า พอมันแปรสภาพของมันไป จิตมันปล่อยมาๆ

นี่ละกายนี้ก็เป็นกาย จิตเป็นจิต ทุกข์เป็นทุกข์ มันกินสู่สถานะความเป็นจริง กายไม่ใช่เรา เราไม่ใช่กาย จิตไม่ใช่เรา เราไม่ใช่จิต นี่คือพระโสดาบัน! ชั้น ๕ ไม่ใช่เรา เราไม่ใช่ชั้น ๕ ชั้น ๕ ไม่ใช่ทุกข์ ทุกข์ไม่ใช่ชั้น ๕ ถ้าพิจารณากายจะเป็นแบบนี้

เขาบอกว่าแบบที่หลวงตาเคยเทศน์เอาไว้ ก็หลวงตาท่านก็เทศน์ตั้งแต่โสดาบัน สกิทาคา ขึ้นมา พิจารณากายขึ้นมา แล้วอสุภะมันจะไปอยู่ข้างหน้า

แล้วพิจารณากายซ้ำเข้าไป ถ้าพิจารณากายซ้ำอีกนะมันก็สู่สถานะเดิมของเขา คือดินเป็นดิน น้ำเป็นน้ำ ลมเป็นลม ไฟเป็นไฟ ถอนอุปาทานทั้งหมดเลย แล้วจิตนี้มันจะว่างหมด ว่างหมด พอว่างหมดแล้วนี้ ว่างหมดเพราะอะไร เพราะโลกนี้ราบเป็นหน้ากลอง กายเป็นโพธิ จิตเป็นกระจกใส นี่คือสกิทาคามี

แล้วถ้าจิตมันสงบแล้วนะ อย่างที่ว่าหลวงตาท่านไปอยู่ที่ถ้ำสาริกา แล้วพอหลวงปู่มันบอกว่าเศษเนื้อถูกฟัน พอท่านออกมาแล้วท่านเจออสุภะ เจออสุภะก็คือเจอกามราคะ

พิจารณากายคือละสักกายทิฏฐิ

แล้วพิจารณากายกับพิจารณาอสุภะแตกต่างกันอย่างไร?

พิจารณาอสุภะใช้ใหม่ พอมันพิจารณา พอมันเห็นกายเห็นเป็นอสุภะ เห็นอสุภะแล้วเป็นอย่างไร เห็นเป็นอสุภะแล้วมันสะท้อนกามราคะ!

หลวงปู่ชาเวลาท่านพิจารณาอสุภะ เห็นใหม่ ท่านบอกเลยว่าฝ้านี้ท่านนุงไม่ได้เลย หลวงปู่จวนเวลาท่านพิจารณาอสุภะ ท่านต้องเอากระดูกข้างมาห้อยคอไว้ แล้วเคี้ยวหมาก แล้วให้น้ำหมากมันไหลลงมาเป็นเลือดเป็นหนอง เวลาพิจารณาอสุภะมันเป็นขั้นที่ ๓ มันเป็นอีกขั้นตอนข้างหน้า

แต่ไอนี่มีงก็อสุภะ กูก็อสุภะ ใครมาก็อสุภะ

ไม่รู้อสุภะของใคร...?

นี่เขถามมานะ เขถามเองว่า “แบบที่หลวงตาท่านเทศน์ ท่านปฏิบัติอย่างไรในเรื่องของกามราคะ”

ในเรื่องของกามราคะมันก็เป็นขั้นเป็นตอนขึ้นไป ตั้งแต่สักกายทิฏฐิใช้ใหม่ แล้วก็ตั้งแต่อุปาทานในกายใช้ใหม่ แล้วพอมันผ่านอันนี้เข้าไป นั่นล่ะตรงนั้นล่ะมันจะเจออสุภะแล้วถ้าเจออสุภะนะ

พิจารณากาย กายมันก็แปรสภาพ พิจารณาอุปาทาน กายก็แปรสภาพ แปรสภาพแล้วมันระเหยสู่ธรรมชาติ ดินเป็นดิน น้ำเป็นน้ำ ลมเป็นลม ไฟเป็นไฟ มันเข้าสู่ความจริงของมัน

ภาวนาเป็นหรือไม่เป็นมันคือตรงนี้แหละ...!

ถ้าภาวนาไม่เป็น มันก็กายเหมือนกัน ใจเหมือนกันแต่กายคนละกายนะมึง แต่ถ้าเป็นอสุภะนะ พอพิจารณาอสุภะนะมันสะท้อนกามราคะ กามราคะมันอยู่ที่ไหน กามราคะมันอยู่ที่จิต พอพิจารณาอสุภะบีบมันสะท้อนหัวใจทันทีเลย สะท้อนหัวใจทันทีเลย

ฉะนั้นใครๆ ก็จะบอกว่า “พิจารณาอสุภะ”

ภะก็ภะวะ.. ไครมาภะกุก็ภะด้วย.. เพราะอะไร เพราะพูดไปมันไม่มีประโยชน์

แต่วันนี้เขาถาม เขาถามว่าเขาพิจารณาแล้วพิจารณาอสุภะ เพราะการภาวนานี้มันไม่ต้องไปวิตกวิจารณ์ว่าจะเป็นอสุภะหรือไม่เป็นอสุภะ ฉะนั้นเวลาเราพิจารณานี้ ด้วยความเห็นผิดของคนพิจารณา คิดว่าเราพิจารณาแล้วจะพิจารณาอสุภะ แล้วละจากกามราคะเลย มันก็เหมือนกับเราจะไปจับผู้ร้าย แล้วเราไปจับผู้ร้ายผิดตัว พอจับผู้ร้ายผิดตัวเอามาไต่สวนมันจะไต่สวนได้ไหม

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเราพิจารณาโดยจริงๆ เข้าไปนะ มันก็จะไปละขึ้นไปเป็นชั้นเป็นตอนเข้าไป ความจริงเด็กคนนี้ขโมยมา เด็กคนนี้ขโมยของมา แต่เราไปจับพ่อเด็ก บอกพ่อเด็กว่าเด็กขโมยของมา แล้วไปจับพ่อเด็กจะเอาพ่อเด็กมาติดคุก เป็นไปได้ไหม เด็กมันขโมยของมา ก็ต้องไปหาที่เด็กคนนั้น ว่าเด็กคนนั้นเป็นคนขโมยของมา เด็กคนนี้เป็นคนผิด แล้วเอาเด็กคนนี้มาไต่สวน ผิดก็ต้องว่าไปตามข้อเท็จจริง แล้วพ่อของเด็กมันไม่เกี่ยว แต่พ่อของเด็ก ประสามันก็เป็นพ่อของเด็ก มันก็ต้องมีความรับผิดชอบ แต่เขาไม่เกี่ยว เขาไม่มีโทษทางกฎหมาย

นี่ก็เหมือนกัน พิจารณาอสุภะๆ เวลาจะพิจารณาอสุภะก็ไปเอาพ่อมัน เหมือนเด็กมันขโมยของ แต่เราจะไปเอาที่พ่อมันเลย จะเอาพ่อมันมาติดคุก แต่เด็กขโมยของนี่ปล่อยมันลอยตัว

ถ้าจะพิจารณากาย! เราก็ต้องพิจารณาโดยข้อเท็จจริง พิจารณากาย ให้กายมันแปรสภาพต่อหน้าเรา

เด็ก! เด็กทำผิดก็สอบสวนเด็ก เด็กทำอะไรผิด เด็กขโมยมา เด็กขโมยจริงหรือไม่ ขโมยจริง ก็พิจารณาที่เด็กขโมยจริงหรือไม่ขโมยจริง ถ้าเด็กขโมยจริง โดยหลักฐาน

ขโมยจริง ก็ตัดสินตามความเป็นจริง ผลัวะ! โสดาบัน กายเป็นกาย จิตเป็นจิต ทุกข์เป็นทุกข์

เด็กขโมยของมา ต้องพิจารณากันที่เด็ก เด็กผิดหรือเด็กไม่ผิด เด็กได้ขโมยจริงหรือไม่ขโมยจริง เด็กขโมยของมา ในมือมีวัตถุสิ่งของที่ขโมยอยู่ที่มือหรือเปล่า หรือเอาสิ่งที่ยขโมยนี้ไปซ่อนไว้ที่ไหน แล้วให้เด็กมันรับสารภาพว่าลักของมาแล้วเป็นอย่างไร นี่คือการพิจารณากาย พอพิจารณากายเสร็จก็พิจารณาที่เด็ก อ้าว.. เด็กมันมีพี่ พิจารณาพี่เข้าไปก็เป็นสภิกทาภา

ฉะนั้นพอพิจารณาเข้าไป ถ้าพ่อมันลัก เห็นไหม พ่อมันลักแล้ว จากที่เด็กมันลักของมา พิจารณาแล้วจบ พี่ชายเด็กลักของมา พิจารณาแล้วเป็นสภิกทาภาจบ ทีนี้ก็มาถึงพ่อมันแล้ว ถ้ามาถึงพ่อมัน นั่นละอสุภะไง ที่ว่าอสุภะๆ มันต้องเป็นแบบนี้การพิจารณานะ

ทีนี้พิจารณาแบบหลวงตาไซ้ใหม่ พอพิจารณาอสุภะจบแล้วไปพิจารณาจุดและต่อม มันก็สิ้นขบวนการไปเลย อันนี้พูดถึงการพิจารณาแบบหลวงตานะ แต่ที่โลกเขาพิจารณากันอยู่นั้นะ ก็คือ เวลาเด็กมันขโมยของ แล้วก็ไปจับพ่อมันกันทั้งนั้นเลย

เราเห็นคนมาถามเรางนะ ใครมาก้อสุภะ ใครมาก้อสุภะ อันนี้โดยธรรมชาติของผู้ปฏิบัติไซ้ใหม่ กามราคะนี้มันกวนมาก ทุกคนพอถูกกวนมากก็อยากจะละกามราคะ กามราคะมันละไม่ได้หรอก ถ้าเราปฏิบัติไปตามข้อเท็จจริง มันจะละสักกายทิฏฐิ มันก็เป็นโสดาบันไปก่อน พอโสดาบันเสร็จแล้วมันก็เป็นสภิกทาคามิ พอออกจากสภิกทาคามิ นั่นละจะเป็นอสุภะ

พิจารณาอะไรก็แล้วแต่ มันเกี่ยวกับอสุภะ มันเกี่ยวกับกามราคะ แล้วมันสะท้อนหัวใจมาก เพราะหลวงตาบอกว่า “กามราคะนี้มันเป็นนักเลงโต” กามราคะนี้มันเหมือนกับกองทัพ มันเป็นแม่ทัพ แต่วิชชามันเป็นจอมทัพ จอมทัพคือจักรพรรดิ คือกษัตริย์ กษัตริย์ต้องมีแม่ทัพ ไอ้แม่ทัพนี่คือความโลภ ความโกรธ ความหลง คือกามราคะ ไอ้กามราคะคือนักเลงโต มันทำให้หัวใจเราแปรปรวนมาก มันทำให้หัวใจเราปั่นป่วนมาก หัวใจของพวกเรามันปั่นป่วนก็เพราะไอ้ตรงนี้ แต่ไอ้แม่ทัพมันจะไปรบกับใครละถ้ามันไม่มีทหาร มันไม่มีนายพล ไม่มีขุนพล ไม่มีพลทหารมันจะไปรบกับใคร มีแม่ทัพมาคน

เดียวนะ กองทัพเขากระทับตายห่า แม่ทัพมันก็ต้องมีทหารของมัน ทีนี้เราก็พิจารณาเข้าไป ละเข้าไปๆ ถึงที่สุดแล้วจบได้นะ

นี่คือเวลาหลวงตาท่านยกเป็นอุปมา อุปมัย ท่านบอกว่าอสุภะ กามราคะ นี่มันเป็นนักเลงโต มันทำลายหัวใจพวกเรามาก แต่ถ้าเรามาหนักเลงโตแล้วนะ เห็นไหม บ้านนี้เป็นเรือนว่าง บ้านร้างแต่มีคนอยู่ ท่านบอกว่างหมดเลย เป็นผู้ดี จิตอสุภะนี่เป็นผู้ดีมากนะ แต่ผู้ดีนี่ขี้โกง ต้องจับผู้ดีมาฆ่า คือจับตัวจิต คือจับภพ มาทำลายทั้งหมดมันก็สิ้นสุดไป แล้วก็มาเป็นจุดและต่อมอันนั้น

ทีนี้เขาถามเองว่าพิจารณาแบบหลวงตาพิจารณาอย่างไร นี่หลวงตาท่านพิจารณาอย่างนี้ แล้วโยมพิจารณาอย่างไรละ ก็โยมพิจารณาอย่างนี้ ลูกมันลักของ แต่จะไปจับพ่อมัน ก็เลยละล้าละลังกันอยู่นี่

ถาม : ๑. ผมปฏิบัติมา ๒๐ ปี แต่ไม่เคยนั่งสมาธิจนเข้าอปปนาสมาธิเลยครับ ไม่ทราบว่าการเข้าอปปนาสมาธิจะต้องทำอย่างไร

หลวงพ่ : การเข้าอปปนาสมาธิก็คือกำหนดพุทโธ พุทโธ นี่แหละ การกำหนดพุทโธ พุทโธ พอจิตมันจะละเอียดเข้าไปเป็นขณิกสมาธิ พอขณิกสมาธินะจะเข้าไปสู่ความสงบเล็กน้อยชั่วคราว แล้วถ้าคนหยาบ คนที่ไม่มีสติปัญญามันก็เข้าได้แค่นั้น มันก็มีความสุข มันก็ไม่ทำต่อเนื่อง หรือพอมันมีความสุขแล้วมันก็ทำพลังผลอ สติมันก็ขาด มันก็อยู่แค่นั้นใช่ไหม พอเราพุทโธ พุทโธ พุทโธ จนเข้าถึงอุปจารสมาธิ ถ้าเรามีสติปัญญาพออยู่ เรามีสติกำหนดพุทโธต่อเนื่องเข้าไป ต่อเนื่องเข้าไป จากความสงบเล็กน้อย มันก็สงบมันคงขึ้นมา พอสงบมันคงนี้เขาเรียกว่าอุปจาระ

อุปจาระหมายถึงว่าจิตมันมันคง พอจิตมันคงเขาเรียกอุปจาระ นี่มันออกฤทธิ์ได้ มันจะเห็นนิมิตได้ เห็นกายได้ เห็นต่างๆ ได้ เหมือนกับเวลาจิตเราสงบแล้วเราได้ยินเสียงอยู่ เวลาจิตมันสงบแล้วได้ยินเสียง ได้ยินคนพูด นี่ละจิตสงบแต่ได้ยินอยู่ ทีนี้พุทโธต่อไป ถ้าคนมีสติปัญญาต่อไปก็กำหนดพุทโธ พุทโธต่อไป จากที่มันสงบแล้วนะ สงบใจสบายทุกอย่างสบาย แต่เสียงยังได้ยินอยู่ ลมพัดสิ่งต่างๆ ก็ได้ยังได้ยินอยู่ พุทโธต่อเนื่องๆ ต่อเนื่องเข้าไป มันละเอียดไปเรื่อยๆ ละเอียดจนพุทโธไม่ได้เลย

พอพุทโธไม่ได้ ทำไม่ถึงไม่ได้ละ มันระลึกพุทโธไม่ได้เพราะมันเป็นจิตหนึ่ง แต่จิตที่ระลึกพุทโธ คือ จิตมันกระทบใจ จิตมันนึกพุทโธ เห็นไหม มันวิตก วิจารณ์ จิตมันมีความรับรู้ มันถึงรับรู้เสียงได้ พอจิตมันพุทโธ พุทโธ จนเป็นตัวมันเอง มันจะนึกพุทโธก็นึกไม่ได้ มันทำอะไรก็ทำไม่ได้ แต่มันรู้อยู่นะ ไม่ใช่แกล้งไม่รู้นะพอจิตมันนึกสิ่งใดไม่ได้เลย มันสักแต่รู้ว่า เสียงก็ไม่ได้ยิน ความสัมผัสทางผิวหนัง ทางอายตนะไม่มี เพราะจิตมันไม่ออกรับรู้ จิตมันอยู่ “สักแต่ว่า” ถ้ารู้นั้นคือมันมีผลกระทบแล้ว นี่มันไม่มีอะไรรู้เลย มันอยู่โดยตัวของมันเอง นี่คือการอุปนาศมาธิ ฉะนั้นอุปนาศมาธิเกิดปัญญาไม่ได้ พอเกิดปัญญาไม่ได้อันนี้คือการเข้าไปพักจิต

เวลาเราสอนนะ

๑. การเข้าไปพักจิตเพื่อเอากำลัง เหมือนเรานั่งอยู่.. เราสะสมกำลังมาแข็งแรงมากเลย เราออกมาทำงาน ถ้าเราเป็นงานแล้วเราจะทำอะไรก็ได้

๒. การเข้าสู่อุปนาศมาธิ เพราะคนปฏิบัติส่วนใหญ่ พอเป็นอุปจาระหรือจิตสงบแล้ว พิจารณาอะไรก็ไม่ได้ พิจารณากายก็ไม่รู้ พิจารณาเวทนามาก็ไม่มี พิจารณาจิตก็ยังไม่รู้เรื่องใหญ่เลย พิจารณาธรรมยิ่งหลงทางไปใหญ่เลย

มีคนพูดมากกว่าจิตสงบแล้ววิปัสสนาไม่เป็น วิปัสสนาไม่ได้ ทำไม่ถึงวิปัสสนาไม่ได้ละ วิปัสสนาไม่ได้ แล้วเราก็บอกว่า ถ้าทำสิ่งใดไม่ได้เลยนี่พยายามพุทโธให้มากเข้าๆ จนเข้าไปสู่อุปนาศมาธิ การเข้าไปสู่อุปนาศมาธิคือเข้าไปสู่ข้อมูลเดิม เข้าไปสู่ฐานเดิมของจิต เข้าไปสู่สติจิต เข้าไปสู่อำนาจวาสนา คือเข้าไปสู่คลังความคิดความชั่วของเราทั้งหมด เข้าไปดูว่าเราจะมีพื้นเพ เราควรจะมีสิ่งใดที่จะเป็นหนทางที่เราจะก้าวเดินออกไป

ถ้ามันพิจารณาไม่ได้เข้าไปสู่อุปนาศมาธิเลย เข้าไปเลย เข้าไปสู่สติจิตเลย เข้าไปสู่จิตเดิมแท้ของเราเลย ดูซิว่าจิตดวงนี้มันเคยทำอะไรมาบ้าง แล้วสิ่งที่จะเป็นประโยชน์มันมีประโยชน์สิ่งใดบ้าง นี่คือเทคนิคของเรา เวลาใครมาบอกว่าพิจารณาอะไรก็ไม่ได้ ทำอะไรก็ไม่ได้ ฮ้าว.. อย่างนั้นเราเข้าไปเช็คกันดีกว่า เข้าไปเช็คกันที่สติจิตเลย เข้าไปเช็คกันเลยว่าจิตเดิมแท้ของคนๆ นั้นมันมีพื้นฐาน มันมีข้อมูล มันมีสิ่งใดที่จะเป็นสมบัติของจิตดวงนั้น แล้วเราไปพิจารณาจากตรงนั้น

นี่คืออุบายที่เราบอกมาให้เข้าอัปนาสมาธิ เข้าไปเพื่อไปดู ก็ดูตรงนี้ แต่ไอ้คนที่ไปดูไม่รู้เรื่องหรอก แต่เราเองเป็นคนรู้ เราเองเป็นคนให้เข้าไปทำเพื่อจะเข้าไปดู

ฉะนั้นคำว่า “จนเข้าถึงอัปนาสมาธิ” อัปนาสมาธิมันปัญญาเกิดไม่ได้ แต่เป็นการเข้าไปพัก ฉะนั้นเพียงแต่ว่า ที่ว่าเราบอกต้องทำสมาธิกัน ทำสมาธิกัน ถ้าจิตไม่สงบ เวลาคิดสิ่งใดนี้มันแบบโลกๆ คิดแบบเห็นแก่ตัว แต่ถ้าจิตสงบแล้ว เห็นไหม ความคิดมันไม่เห็นแก่ตัว มันจะคิดไปโดยสังขธรรม

คิดโดยสังขธรรม สมาธินี้สำคัญ แล้วที่ว่าเทศน์แบบหลวงตา หลวงตาเข้าถึงอสุภะอย่างไร เพราะท่านมีสมาธิของท่านพร้อม พอมีสมาธิพร้อม เวลาที่มีสมาธิเป็นที่พร้อมนี้ นะ เวลาเกิดปัญญาขึ้นมา มันจะลงสู่มัชฌิมาปฏิปทา มันจะลงสู่มรรคสามัคคี มัคคะรวมตัว แล้วธรรมจักรมันจะหมุน

แต่เราปฏิบัติกันนี้เราปฏิบัติด้วยการเห็นแก่ตัว เราปฏิบัติแล้วก็ว่าต้องเป็นอสุภะ ต้องเป็นพระอนาคา ต้องละกามราคะ ไอ้ความอยากนี้มันถ่วง พอมันถ่วงนี้ความสมคูลมันเกิดไม่ได้หรอก มันเอียงข้างใจ ความเอียงของมัน แล้วจะให้มันเกิดเป็นมัชฌิมาปฏิปทาเข้าไปสู่ความสมคูล มันก็เกิดไม่ได้หรอก แต่เพราะเราถือปฏิบัติกันโดยทิวี้ โดยความเอียงของเรา ความเห็นของเราว่าเราจะเป็นกามราคะ มันจะเข้าไปมาอสุภะ แล้วมันจะทำให้เราไม่มีกามราคะ

นี่คือความเห็นของตน พอความเห็นของตนแล้วมันก็ถ่วง ถ่วงจิตของเราไม่ให้มันเป็นกลาง มันเอียงเข้าไป แต่ถ้าเป็นสมาธิขึ้นมา มันจะถ่วงไม่ได้ มันพิจารณาอะไร เด็กเล็กของก็พิจารณากันที่เด็ก พี่มันเล็กของก็พิจารณากันที่พี่มัน ถ้าพ่อมันเล็กของก็พิจารณาที่พ่อมัน ถ้าพ่อมันเอาไปซ่อนไว้ในบ้านก็ไปพิจารณาในบ้านมัน เวลาสมาธิมันพร้อม แล้วมันจะเป็นอย่างนี้ มันจะเป็นอย่างนี้ การภาวนาของคนจะเริ่มต้นจากจิตของเรา จากความเห็นของเรา

ฉะนั้นจะทำอย่างไรให้เป็นอัปนาสมาธิ

อัปปนาสมาธิก็กำหนดลมหายใจ อานาปานสติกำหนดลมรู้ซัดๆ แล้วเข้าถึงอัปปนาสมาธิได้ พุทโธ พุทโธ พุทโธนี่เข้าถึงอัปปนาสมาธิได้ แต่คนทำเป็นหรือไม่เป็น เข้าเป็นหรือไม่เป็นนั่นอีกเรื่องหนึ่งนะ

อัปปนาสมาธิคือเป้าหมาย วิธีการเข้าสู่อัปปนาสมาธิแล้วแต่ความถนัด แล้วแต่ความสะดวก แล้วแต่คนกระทำได้หรือไม่ได้ นี่คืออัปปนาสมาธิ

ฉะนั้นว่าพอพูดถึงสมาธิแล้วก็ต้องทำอัปปนาสมาธิให้ได้เลย ทำได้น้อยมาก จิตรวมใหญ่นี้แม้แต่คนถนัดๆ ในชีวิตหนึ่งจะได้ซักกี่หน อัปปนาสมาธินี้

มันไม่ใช่ขณิกะ ไม่ใช่อุปจาระ ที่เข้าได้เป็นพื้นฐาน ขณิกะ อุปจาระนี่คือพื้นฐานเลย เพราะตรงนี้เป็นที่ทำงาน อุปจาระนี่เป็นพื้นที่ทำงานเลย จิตเข้าถึงอุปจารสมาธิทำงานตรงนี้พอดีเลย แล้วออกมาพิจารณา ตรงนี้คือตรงที่ทำงานเลย อัปปนาสมาธิเป็นที่พักผ่อน เข้าไปสู่อัปปนาสมาธิแล้วไปพักตรงนั้นแล้วมันคลายตัวออกมา นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

ฉะนั้นอัปปนาสมาธินี้มันไม่จำเป็นจะต้องให้เป็นถึงอัปปนาสมาธิ

ไม่น่าจะพูดได้ว่าพระอรหันต์ไม่เคยเข้าอัปปนาสมาธินี้มีบ้างหรือเปล่า ที่เป็นพระอรหันต์แล้วไม่เข้าอัปปนาสมาธิเลย เข้าไม่ได้เลย สุขขวิปัสสโกจะเป็นอย่างนั้นไหม แต่อัปปนาสมาธินี้ถ้าเข้าไปแล้วจะรู้ว่าอัปปนาสมาธิเป็นอย่างไร

อันนี้พูดถึงว่าผมปฏิบัติมา ๒๐ ปี แต่ไม่เคยเข้าสมาธิจนถึงอัปปนาเลยครับ ไม่ทราบว่า การเข้าอัปปนาจะต้องทำอย่างไรครับ

กำหนดลมหายใจนี้แหละ อานาปานสตินี้เข้าถึงได้ พุทธานุสติ สังฆานุสติเข้าถึงได้หมด เข้าถึงได้หมด ปัญญาอบรมสมาธิถ้ามีสติปัญญาก็เข้าถึงได้หมด เพราะอัปปนาสมาธิคือเป้าหมาย คือสมาธิ คือสิ่งที่เข้าไปสู่จิตเดิมเท่านั้นเอง

ถาม : ๒. อยากทราบว่าผมปฏิบัติผิดตรงไหน ถูกตรงไหน กามราคะดับไปแล้วก็กลับมาเกิดอีก อยากให้หลวงพ่อดอบให้ชัดเจน

หลวงพ่ : กลับมาเกิดอีก! กลับมาเกิดอีกเพราะว่าความเห็นของเราเนี่ย เราจะพิจารณาอย่างไรก็แล้วแต่ เราปล่อยวางขนาดไหนก็แล้วแต่ การปล่อยวาง ตักตบกาน การปล่อยวางเหมือนอย่างเช่นเราหีบของมา เราหีบสิ่งใดในมือเราปล่อยวางได้ไหม ปล่อยวางได้ เราหีบมาแล้วเรากลายมันก็ปล่อยวางได้ แต่เราไม่รู้ใหม่ว่าเราหีบอะไรมาแล้วเราปล่อยวางอะไร ไม่รู้หรือ เราปล่อยวางโดยสัญชาตญาณ

นี่ก็เหมือนกัน เวลาพิจารณาอสุภะ พิจารณาไปโดยสัญชาตญาณ แล้วเหตุผลมันเพียงพอไหมล่ะ แต่ถ้าพูดถึงเราเป็นคนไปเอามาเอง หีบสิ่งใดมานี้เราพิจารณาของเราเอง แล้วพิจารณาโดยที่สติปัญญาเราพร้อมเอง เพราะเราวางเองมันก็ขาด

นี่ก็เหมือนกัน พอจิตมันสงบแล้วมันเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมโดยข้อเท็จจริง โดยข้อเท็จจริงนะ อย่างเวทนานี้เวลาจิตมันสงบแล้วเราจับเวทนา ถ้าจับเวทนานะถ้าจิตมันสงบนะ เวทนามาจากไหน เวทนามันรูปร่างมันเป็นอย่างไร เวทนานี้มันเกิดที่ไหน เวทนานี้มันชื่ออะไร พิจารณาไปเถอะไม่มี ไม่มีเลย แล้วถ้าไม่มีมันเป็นเพราะอะไร อ้อ.. เพราะเราไปให้คำมันเอง เราไปยึดมันเอง แล้วเราก็คือใคร เราก็คือไอ้โง่งนี่ไง แล้วมันก็ปล่อยพับ! พอมันปล่อยหมด จิตเป็นจิต เวทนาเป็นเวทนา แต่ถ้าไม่มีสมาธินะ พอเวทนามันเกิดนะเวทนามันคืออะไร เวทนามันก็คือปวด ปวดมันคืออะไร ปวดมันคือปวดสองเท้า ปวดสองเท้ามันคืออะไร คือจะนั่งไม่ไหวแล้ว นั่งไม่ไหวเลย เลิกเถอะ

นี่พิจารณาเวทนาเหมือนกัน แต่ไม่มีสมาธิกับมีสมาธิมันแตกต่างกันอย่างไร เราถึงบอกว่าต้องมีสมาธิไง สมาธิเนี่ยมันทำให้เวลาเราพิจารณาเวทนาจึงเป็นพิจารณาเวทนาโดยการพิจารณา แต่ถ้าเราไม่พิจารณาโดยสมาธิ พิจารณาโดยเราใช้ใหม่ เวทนามันคืออะไร เวทนามันก็จะบอกให้เล็กๆๆ เวทนามันจะบอกให้ลุดไปแล้ว

แต่ถ้ามันมีสมาธินะ พอมีสมาธินะเวทนาเป็นอย่างไร อ้าว.. เวทนามันไม่มี เพราะเวทนามันตั้งอยู่บนอะไร มันตั้งอยู่บนเนื้อ บนเอ็น บนกระดูก บนความรู้สึก บนอะไร ถ้าเราหลงมันก็จริงๆ นี่ปวดฉิบหายเลย แต่พอเราไล่ไป

เนื้อเป็นเวทนาไหม.. ไม่

เอ็น.. ไม่

กระตุก.. ไม่

ความรู้สึก.. พอเราฉลาดแล้ว.. ไม่

แล้วมีงอยู่ไหนล่ะ พี่! หายเลย จิตนี้โล่งหมดเลย มันเกิดจากอะไร มันเกิดจากสมาธิ ถ้าไม่มีสมาธินะ ถ้ากำลังไม่พอ เห็นไหม พอเวทนานี้ ๒๕ เปอร์เซนต์ พอสมาธิไม่พอ นะอยากจะแอ็ก อยากจะเก่ง พอจับเวทนามับ! จาก ๒๕ เปอร์เซนต์ก็ไปเป็น ๕๐ ชักเจ็บแล้วเว้ย พิจารณาเข้าไปเป็น ๗๕ ไม่ไหวแล้ว พิจารณาสู่มัน โอ้โฮ ๑๐๐ เปอร์เซนต์มันกระต๊อบตายเลย เพราะอะไรรู้ไหม เพราะสมาธิไม่พอ ถ้าสมาธิไม่พอก็ต้องรีบทิ้งเวทนาเลย กลับมาที่พุทโธ พุทโธ ให้จิตสงบทันทีเลย

ถ้าจิตสงบมีหลักขึ้นมาแล้วนะเข้าไปจับมันใหม่ ๒๕ เปอร์เซนต์อยู่ไหน ๕๐ เปอร์เซนต์อยู่ไหน ๗๕ อยู่ไหน กูอยากดูหน้ามึงนั้ กูอยากดูหน้ามึงนั้

ถ้าจิตมันคีนะ ถ้าสมาธิดีๆ นะ โอ้โฮ.. มันข่มขื่นนะ เวทนานี้วิ่งหนีเลย กูอยากดูหน้ามึงนั้ วิ่งตาม วิ่งหาเขาใหญ่เลย ไม่เจอนะ แต่ถ้าสมาธิไม่มีนะ วิ่งไปนี่มันดักข้างหน้า มันกระต๊อบหัวที่มดินเลย

ถึงบอกว่าสมาธิมีความจำเป็นอย่างไร แต่เพราะเราปฏิบัติกัน เพราะเราไม่มีสมาธิ มันก็เป็นอย่างนี้ เห็นไหม “ผมนี่ก็อสุภะ มันก็เลยเห็นรูปผู้หญิงตายร่างกายเน่าเปื่อย เป็นดินเลย แล้วกามราคะของผมหยิบขยับแล้วมันก็หายไป”

นี่มันนิยายไง ต้องส่งโลกทิพย์ เขาจะเอาไปลงโลกทิพย์กันนะ ใช้อย่างนี้ แล้วคนไปอ่านโลกทิพย์ก็อู้.. พระอนาคาจะกราบกันใหญ่เลยนะ มันคาเกิลสไปง มันคาหัวใจมันอยู่..

นี่พูดถึงเขาบอกว่าให้ตอบโดยไม่ต้องกลัวน้ำใจเลยล่ะ ใ้ที่ตอบๆ มานี่นะ เพราะว่าโลกนี้มีหลากหลายจริตนิสัย คนเรามีจริตนิสัยแตกต่างกันมา เราทำบุญแตกต่างกันมา เราถึงมีจริตนิสัย ความรู้สึกนึกคิดแตกต่างกันมา ทีนี้ความรู้สึกนึกคิดนี้ใครคิดใครทำอย่างใด มันก็ทำจากข้อเท็จจริง ก็จากหัวใจของตัว ฉะนั้นเวลาพูดนี้เราก้บอกถึงตรงนั้นแหละ แล้วเราค่อยแก้ไขกันไป ปฏิบัติกันไปให้เข้าสู่สังฆกรรมกัน

ฉะนั้นเวลารักษาน้ำใจ.. รักษาใจหมายถึงว่า ความรู้สึกนึกคิดนี้เราจะไปหักหาญ แล้วคนนั้นก็ต้องเปลี่ยนความรู้สึกนึกคิดมาปฏิบัติให้ตรงตามทฤษฎีของกรรมฐานเรา บางทีมันเหมือนกับว่าจะหักห้ามพรั้มด้วยเข่า แล้วมันจะไม่ได้ประโยชน์ใด ๆ ฉะนั้นเวลาใครมาพูดว่า ใช้ได้ไหม เราก็จะบอกว่า เออ.. ได้ ก็ว่าให้ได้ก่อน ได้คือได้จากความรู้สึกนึกคิดของเขา คือต้นข้าวของเขา แล้วค่อยให้เขาทำของเขาไป

พอทำของเขาไป ถ้าเขาดีขึ้นมา คนเราใฝ่ดี คนเราอยากดี ถ้ามันดีขึ้นมา ถ้าผิด สิ่งใดที่ผิดพลาดเราแก้ไขเขาถึงจะฟัง แต่ถ้ายังไม่เห็นผิดเห็นถูกแล้วเราบอกไปนี่ใครจะฟัง แต่ถ้าเขาปฏิบัติของเขาไป พอเขาต้องการคุณงามความดีมากกว่านี้ เขาทำสิ่งใดไป แล้วอะไรที่ขัดแย้งเขา แล้วเราก็อวยบอกอวยบอกว่า เห็นไหม มันผิดเห็นไหม เห็นไหม ถ้าเขาเห็นด้วยเขาก็จะแก้ไข เขาก็จะเปลี่ยนแปลงของเขา เขาก็พยายามจะปรับปรุงตัวของเขา เข้าสู่สังฆธรรม พอเข้าสู่สังฆธรรมปั๊บมันก็จะบอกว่า แล้วแบบที่หลวงตาเทศน์ไว้มันเป็นอย่างไร

ผู้ที่ปฏิบัติไป ถ้าเป็นสังฆธรรมแล้ว มันก็จะเข้าไปสู่จุดนั้น จุดนั้นเพราะอะไร จุดนั้นเพราะอริยสังฆะมีหนึ่งเดียว ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค มรรคญาณ มรรคสังขัจจ มีอันเดียว! พระพุทธเจ้าก็ตรัสรู้อย่างนี้ หลวงปู่มั่นก็บรรลุธรรมอย่างนี้ หลวงตาท่านก็บรรลุธรรมอย่างนี้ ผู้ใดปฏิบัติ ถ้าเป็นพระอรหันต์ก็บรรลุธรรมอย่างนี้ มันมีอันเดียวมันไม่มีสองมีสามหรือหก พระศรีอริยเมตไตรยก็จะมาบรรลุอันนี้

ฉะนั้นถ้าใครปฏิบัติขึ้นมา ถ้ามันจะเข้าสู่สังฆธรรมแล้ว มันก็จะมารู้อันเดียวกัน แต่เริ่มต้นจากจริตนิสัย จากความเห็น จากการสร้างบุญสร้างกรรมมา มันแตกต่างกัน หลากหลาย ความแตกต่างหลากหลายนี้เราก็เลยแบบว่าไม่หักหาญน้ำใจใคร ไม่หักห้ามพรั้มด้วยเข่าของใคร แล้วใครประพฤติปฏิบัติขึ้นมา หลวงพ่อได้ไหม.. ได้ หลวงพ่อดีไหม.. ดี แล้วปฏิบัติมาก่อน

เราต้องให้คน ให้ผู้ปฏิบัติปฏิบัติขึ้นมา แล้วเขามีความรู้ความเห็นของเขาอย่างไร เราต้องแก้ไขไปตามนั้น เข้าไปสู่อริยสังฆะที่มีหนึ่งเดียว อันเดียวกัน อริยสังฆะมีหนึ่งเดียว ฉะนั้นถ้าพูดถึงอริยสังฆะมันต้องเป็นแบบนี้ แต่ถ้าเขาปฏิบัติของเขาไปว่านั่นเป็นอริยสังฆะหรือไม่อริยสังฆะนั้น ผลมันก็บอกเอง นี่พอกามราคะมันขาดไป มันขยับขยับ มันหายดับไป

หมดเลย เดี่ยวมันก็มีอีก เดี่ยวมันก็มีมาใหม่ บางทีก็ ๗ วัน บางทีก็ ๓ วัน เป็นอย่างนี้ตลอดไป มันชั่วคราวไง ไม่มีทางหrok ไม่มีทาง

ถ้าเราจะเข้าสู่ท้องตลาดได้ เราจะต้องมีเงินสด เงินที่ใช้หนี้ได้ตามกฎหมาย แล้วเราจะไปใช้หนี้ได้ตามกฎหมาย เรานั่งคิดกันเอง เราจะปั๊มเงินกันเอง สร้างสังคมาๆ หนึ่งปั๊มเงินขึ้นมา แล้วเราจะเอาเงินนี้ไปใช้ในท้องตลาดได้ไหม ไม่มีทาง.. คำว่าท้องตลาดคือสังกรรม คืออริยสัจ คือข้อเท็จจริง มันเป็นอันเดียวกัน

ฉะนั้นเราจะเข้าสู่ท้องตลาด เราจะเข้าไปจับจ่ายใช้สอยในตลาด เราจะต้องเอาเงินที่ใช้ได้ถูกต้องตามกฎหมายไปใช้ในท้องตลาด ในการประพฤติปฏิบัติมันจะต้องเอาอริยสัจ มันต้องเอามรรค ๘ เอาความเพียรชอบ งานชอบ ระวังชอบ สติชอบ ปัญญาชอบ ความชอบธรรมทั้งหมด พอเข้าไปในสังคมาแล้วไม่ผิดกฎหมาย ถูกต้องชอบธรรม เห็นไหม เวลาชำระกิเลส ก็ต้องชำระกิเลสด้วยความถูกต้องชอบธรรม

แต่พวกที่ชำระกิเลสด้วยความเห็นแก่ตัว มันชำระกิเลสของตัวเองไม่ชอบธรรม พอไม่ชอบธรรมเดี๋ยวก็ขุบขยับๆ เกิดมาอีกแล้ว ก็ชำระกันเอง แล้วมันเป็นจริงไหมล่ะ ทีนี้พอมันไม่เป็นจริงใช่ไหม

“ผมอยากทราบว่า การพิจารณาสุภะแบบที่หลวงตาเคยเทศน์เอาไว้ ท่านปฏิบัติอย่างไรกามราคะถึงไม่เกิดขึ้นมาอีกเลยครับ”

เพราะเราไม่ถูกต้องชอบธรรม เราไม่ได้เข้าไปสู่ท้องตลาด ไม่ได้ไปสู่สังคมาแล้วเราจะรู้ได้อย่างไรว่ามันเป็นอย่างไร แต่ถ้าคนมีเงินมีทองเข้าไปใช้ในตลาด อยู่.. ใช้จ่ายมาจนหนุ่มจนแก่ มันเป็นอันเดียวกัน เห็นไหม จะไม่สงสัยหลวงตาเทศน์อย่างไรเลย หลวงตาเทศน์อย่างไรฉันก็รู้หมดแล้ว มันก็เป็นสังคมาเดียวกัน เป็นตลาดเดียวกัน เป็นความเห็นเดียวกัน เป็นอริยสัจหนึ่งเดียวกัน! เอวัง